

Εκπαίδευση

Το ευρετήριο του παιδιού πρόσφυγα

Συμμαθητές μας προσφέρουν βοήθεια σε συνομήλικούς τους πρόσφυγες.

Αλλοδαπός. Τη λέξη αυτή την ακούω συνέχεια: στο δρόμο, στην πολυκατοικία, στο λεωφορείο, στο σχολείο, στη δουλειά της μαμάς... Με κοιτούν περίεργα στο δρόμο και λένε «αλλοδαπός θα είναι κι αυτός»...

Ακτοφυλακή. Ο μπαμπάς μου είπε πως όταν προσπαθούσε να περάσει η μαμά «την έπιασε η ακτοφυλακή» αλλά θα έρθει κοντά μας σε λίγες μέρες. Πέρασαν όμως τρεις μήνες κι ακόμα να φανεί...

Βάρκα. Στο μακρύ ταξίδι από τη χώρα μου ως εδώ περάσαμε πολλές δυσκολίες, αλλά η χειρότερη ήταν που κοντέψαμε να πνιγούμε σε μια βάρκα όπου μας έβαλαν οι δουλέμποροι. Σε αυτή τη βάρκα περάσαμε τρεις μέρες: πείναγα, δίψαγα, κρύωνα. Φτάνοντας στη Χίο τα πράγματα έγιναν πολύ καλύτερα. Οι κάτοικοι του νησιού μας βοήθησαν με αγάπη.

Γυρισμός. Προσεύχομαι κάθε μέρα να επιστρέψουμε στην πατρίδα. Ο Γυρισμός θα είναι για μένα το μεγαλύτερο δώρο που μπορεί να μου χαρίσει ο Θεός!

Δουλέμπορος. Στο δρόμο από το χωριό ως εδώ μας οδήγησαν πολλοί δουλέμποροι, στους οποίους δώσαμε όλα μας τα λεφτά για να μας πάνε στη Δύση. Ήταν όλοι άνθρωποι αμίλητοι, σκοτεινοί, χωρίς ίχνος συμπάθειας για εμάς. Αν ένα ηλικιωμένος κουραζόταν, αν ένα μωρό έκλαιγε, θύμωναν και μας έβριζαν. Μόλις ο τελευταίος δουλέμπορος μας έβαλε στη βάρκα και μας έδωσε τις τελευταίες οδηγίες, ήξερα πια πως αυτό ήταν, για εμάς δεν υπήρχε πια γυρισμός.

Ευρώπη. Όταν φύγαμε από την Αφρική, ήμουν χαρούμενη αλλά και στενοχωρημένη μαζί. Θα πηγαίναμε στην Ευρώπη, που μου την παρουσίαζαν σαν τον παράδεισο στη Γη: εκεί, στην Ευρώπη, όλοι είχαν φαί, νερό, δουλειά, σχολείο, σπίτι, γιατρούς, παιχνίδια! Εγώ όμως δεν ήθελα να αποχωριστώ τους φίλους και τους συγγενείς μου!

Ζεστασιά. Νιώθω πόνο και νοσταλγία για όσα αφήσαμε πίσω μας και αγωνία για το τι μας περιμένει. Ο μπαμπάς μου όμως μου λέει πως θα βρει δουλειά, θα πιάσουμε σπίτι και θα πηγαίω σε ένα μεγάλο και ωραίο σχολείο, όπου θα έχω φίλους και καλούς δασκάλους. Όλα αυτά μου φιλνούνει σαν παραμύθι κι αμέσως νιώθω την καρδιά μου να γεμίζει ζεστασιά.

Ηλιοβασιλέμα. Κάθε πρόσφυγας έχει πάντα κάτι να θυμάται από την πατρίδα του. Μπορεί αν είναι κάποιες στιγμές που έχει ζήσει εκεί, κάτι που είδε ή βίωσε λίγο πριν φύγει, κάποια αγαπημένα πρόσωπα... Εγώ έχω να θυμάμαι το τελευταίο μου ηλιοβασιλέμα στην πατρίδα. Ήταν όλα τόσο γαλήνια, τόσο ήσυχα! Έτσι θέλω να θυμάμαι την πατρίδα μου. Όμορφη, ειρηνική χωρίς πόλεμο, φτώχεια, ξηρασία!

Θάλασσα. Η θάλασσα είναι εχθρός και φίλος. Σε βοηθάει να ξεναρχίσεις από την αρχή μια καινούργια ζωή, σε μια καλύτερη χώρα, με καλύτερες συνθήκες, αλλά πάλι πολλές φορές θυμώνει και θέλει να σε δώσει, να σε ξαναπεί πίσω, να σε βουλώσει, να σε πνίξει... Τη βλέπω σαν μια «γέφυρα», που με έφερε ως εδώ κι ίσως μια μέρα -ποιος ξέρει;- να με οδηγήσει ξανά πίσω... Ποτέ κανείς δεν ξέρει.

Ιθαγένεια. Είμαστε όλοι πολύ χαρούμενοι! Η μαμά μου είπε πως μετά από λίγο χρόνια θα μπορούμε να αποκτήσουμε την ελληνική ιθαγένεια και έτσι δε θα ξεχωρίζουμε σε τίποτα από τους υπόλοιπους Έλληνες! Νιώθω υπερηφάνεια που ζω σε αυτή τη χώρα και ευγνωμοσύνη για την καινούργια μου πατρίδα!

Κρύο. Όταν διασχίζαμε τα βουνά αντιμετωπίσαμε φοβερό κρύο. Πολλοί άνθρωποι της ομάδας μας δεν είχαν προβλέψει να πάρουν ζεστά ρούχα, αρρώστησαν και δεν κατάφεραν να συνεχίσουν. Δύο-τρεις ηλικιωμένοι κι ένα μικρό παιδάκι έχασαν τη ζωή τους...

Λαθρομετανάστης. Άλλη μια λέξη που άκουσα για πρώτη φορά στο σχολείο, χαμηλόφωνα, από κάποιους μαθητές που με κοιτούσαν περιφρονητικά... Δεν ξέρω καλά τι σημαίνει. Μπερδεύτηκα ακόμα περισσότερο όταν ξανάκουσα αυτή τη λέξη στην τηλεόραση, αλλά αυτή τη φορά αυτός που την έλεγε έμοιαζε πολύ θυμωμένος...

Μνήμη. Αν και η μοίρα μας έφερε σε αυτή τη νέα πατρίδα, η ιστορία του τόπου μου, η μητρική μου γλώσσα, οι παραδόσεις μας, οι άνθρωποι που άφησα πίσω μου θα κρατηθούν για πάντα ολοζώντανοι στη μνήμη μου.

Νοσταλγία. Αυτή είναι μια ωραία ελληνική λέξη. Στο σχολείο έμαθα πως «Νόστος» σημαίνει η επιστροφή στην πατρίδα και «Άλγος» ο πόνος. «Νοσταλγία» λοιπόν σημαίνει ο πόνος που νιώθει κανείς από την προσφυγιά! Μου έκανε εντύπωση που αυτή η λέξη υπάρχει στα ελληνικά...

Ξενοφοβία. Η δασκάλα μας μάς τονίζει πως οι ελληνικές παραδόσεις απεχθάνονται τη ξενοφοβία. Μαθαίνω πως πολλοί Έλληνες έχουν συγγενείς που αναγκάστηκαν να πάνε στο εξωτερικό για να βρουν καλύτερη τύχη. Οι Έλληνες ήταν πάντα λαός φιλόξενος και στα παλιά χρόνια είχαν ένα θεό που προστάτευε τους ξένους!

Οδύσσεια. Στο σχολείο κάναμε μια προβολή για τις περιπέτειες ενός αρχαίου βασιλιά της Ελλάδας, του Οδυσσέα, που προσπαθούσε για δέκα χρόνια να επιστρέψει στη γυναίκα του και το παιδί του. Το μυαλό μου γέμισε εικόνες από όσα άφησα πίσω, όσα περάσαμε για να φτάσουμε εδώ... Συγκινήθηκα και τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Όταν με ρώτασαν γιατί κλαίω, δεν μπορούσα να τους εξηγήσω...

Οικογένεια. Αχ, μακάρι να ήμαστε εδώ όλη η οικογένεια μαζί. Είδα για τελευταία φορά τα μικρότερα αδερφάκια μου, τον παππού, τη γιαγιά, τους θείους και τις θείες, τα ξαδέφια μου όταν φεύγαμε με τον μπαμπά... Μας χαιρετούσαν όλοι μαζί κ'εγώ παίρναμε το δρόμο για να βγούμε από την κοιλάδα όπου βρίσκεται το χωριό μας. Όταν ανεβήκαμε ψηλά στο βουνό γύρισα να δω το ηλιοβασιλέμα και είδα το χωριό από ψηλά. Είχαν όλοι τους εξαφανιστεί...

Προσφυγιά. Την προσφυγιά δεν τη διαλέγει κανείς. Την επιβάλλουν στους ανθρώπους οι πολιτικές των κρατών, η φτώχεια, η ανεργία. Είχαμε κι εμείς κάποτε σπίτι, σχολείο, παιχνίδια. Τώρα ποια είναι η μοίρα μας;

Ρατσισμός. Σκέφτομαι πως πολλοί που δε μας συμπαθούν, στο σχολείο μας είπαν πως τους λένε «ρατσιστές», ίσως να το κάνουν γιατί νιώθουν πως πολλοί δε σέβονται την πατρίδα τους, τη θρησκεία, τις αρχές τους. Όμως παντού υπάρχουν και καλοί και κακοί άνθρωποι...

Στρατόπεδο υποδοχής. Ήταν τέτοιος ο ρόβος και η κούραση από τον πόλεμο, τη φυγή, την πορεία μας που κρήτησε πολλές εβδομάδες, που όταν μας έπιασε η ακτοφυλακή και μας έκλεισαν σε ένα στρατόπεδο υποδοχής, πολλούς μαζί σε ένα μικρό ζωμάτιο, εγώ ένιωθα χαρούμενος, γιατί εκεί τουλάχιστο είχαμε ασφάλεια, ζεστασιά και τροφή!

Τζαμί. Θυμάμαι το τζαμί της γειτονιάς μας στην πατρίδα, δίπλα από το μαγαζί του μπαμπά. Ήταν τόσο όμορφο, πριν τον πόλεμο! Κρίμα που εδώ δεν υπάρχουν τζαμιά και αναγκάζομαστε να προσευχόμαστε σε ένα σπίτι που νοικιάσαμε όλοι μαζί... Έχει όμως πολλές υπέροχες εκκλησίες με θαυμάσια καμπαναριά και εικόνες. Μια φορά που είπα στον μπαμπά πόσο μου άρεσαν, εκείνος θύμωσε λιγάκι. Η θρησκεία μας λέει πως ο Θεός είναι ένας, αλλά όπως φαίνεται οι μεγάλοι δυσκολεύονται λιγάκι να το καταλάβουν αυτό...

Ύψατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες. Μαθαίνω πως είναι μια υπηρεσία που της έχει ανατεθεί από τα Ηνωμένα Έθνη η εντολή να καθοδηγήσει και να συντονίζει τη δράση και την προστασία των προσφύγων παγκοσμίως και να επικυβεί τα προβλήματά τους. Εμείς οι πρόσφυγες όμως κάτι τέτοιο δεν το εισηργάσαμε πάντα...

Φιλοξενία. Κάθε κράτος που σέβεται και υπερασπίζεται τα ανθρώπινα δικαιώματα οφείλει να φροντίζει για την υποδοχή και τη φιλοξενία των προσφύγων που ζητούν άσυλο σε αυτό. Είμαστε άνθρωποι που έφυγαν από την πατρίδα για λόγους για τους οποίους εμείς δε φταίμε.

Χριστός. Ξέρω πως είμαι μετανάστης, γιατί όμως δε με βοηθάει να νιώσω ένας από σας; Άνθρωπος είμαι κι εγώ, σαν κι εσάς. Στις ιστορίες για το Χριστό που μας λένε στο σχολείο βλέπω πως κι εκείνος ήταν πρόσφυγας στην Αίγυπτο και μετά, όταν πήγε στην Ιουδαία, πολλοί τον περιφρονούσαν για την καταγωγή του από τη Ναζαρέτ. Κι ύστερα λέτε πως πιστεύετε στο Χριστό!

Ψωμί. Αχ, το λαχτάρησα το ζεστό, σφράτο ψωμί της γιαγιάς, που το ξεφούρνιζε κάθε μέρα στις 8 ακριβώς χωρίς καθυστέρηση! Οι γονείς μου κι εγώ ακούμε πολλούς ανθρώπους να λένε παραπονεμένοι: σ' αυτούς τους καιρούς βγάζουμε το ψωμί μας πολύ δύσκολα.

Ωρομίσθιο. Ο πατέρας μου έχει διαρκώς αυτή τη λέξη στο στόμα. «Δεν αντέχω άλλο να δουλεύω με την ώρα, δεν πάει άλλο!». Ο μπαμπάς δουλεύει συνέχεια! Δεν τον βλέπω καθόλου! Κάποιες φορές που γυρνά κάπως νωρίς στο σπίτι είναι ξεθεωμένος. Αλλά και πάλι μου λένε πως «δεν τα βγάζουμε πέρα»!

Ομαδική εργασία των Μαθητών της Στ' τάξης του δημοτικού: Ελίνα Καρπουτζόγλου, Ναταλία Κατσαρού, Δημήτρης Μητακάκης, Μαρία Ξορχάκου, Μαρία Παδένογλου, Στεφανία Στεφάνογλου, Σίλβια Στεφάνογλου, Ντορίτα Τσιλίκη, Ματθαία Τσουμυρή.

Éducation

Ξεφυλλίζοντας...
ένα βιβλίο

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΠΕΓΚΟΝΤΟ

ανάμεσα στους τοίχους

ΜΕΤΑΚΜΙΟ

ΧΡΥΣΟΣ ΦΟΙΝΙΚΑΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΝΩΝ 2008
Μια ταινία του Λορντ Καντέ με τον Φρανσουά Μπεγκοντό

Ο Φρανσουά δουλεύει ως καθηγητής γαλλικών σε ένα σχολείο στο Παρίσι. Ο ανυποψίαστος αυτός δάσκαλος είναι έτοιμος να δοθεί και να μεταδώσει γνώση, χωρίς όμως να ξέρει πώς θα πρέπει να αντιμετωπίσει τις συγκρούσεις, τις κουλοούρες και τις συμπεριφορές των μαθητών του. Σητά σιγά ο καθηγητής ψιλάχνει φίλιες όχι μόνο με τους δασκάλους, αλλά και με τα «σκληρά» παιδιά, τα οποία τελικά παύουν να βαριούνται ανάμεσα στους τοίχους.

Στο βιβλίο αυτό βασίστηκε η ομότιτλη ταινία του Λορντ Καντέ στην οποία πρωταγωνιστεί ο ίδιος ο Φρανσουά Μπεγκοντό, εκεί που η τραγωδία ενώνεται με την κωμωδία και βγάζουν το καλύτερο αποτέλεσμα! Κατάφερε να κερδίσει με ομοφωνία το Χρυσό Φοίνικα του φεστιβάλ Καννών το 2008.

Νάσια Γιαννοπούλου
Μαθήτρια της Στ' τάξης του Δημοτικού.

Βαγγέλης Ηλιοπούλος

Κι οι ιστορίες μεταναστεύουν

Η Φαουζέγια είναι ένα κορίτσι από την Αίγυπτο που γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια. Είναι πολύ ευτυχισμένη. Παιζει με τους φίλους της, χαίρεται τον ήλιο, φροντίζει τα λουλούδια της. Ξαφνικά μια μέρα οι γονείς της Φαουζέγια της ανακοινώνουν ότι θα πάει στην Ελλάδα.

Η Φαουζέγια είχε ένα χελιδόνι που το ξεχώριζε από τα άλλα, λόγω του άσπρου του φτερού. Όταν η Φαουζέγια μαθαίνει ότι ο φίλος της θα μεταναστεύσει αποφασίζει να γράψει ιστορίες μέχρι να γυρίσει.

Κάποτε ήρθε η μέρα που η Φαουζέγια έφυγε για την Ελλάδα! Ήταν πολύ θλιμμένη. Κάθε βράδυ έλεγε μια ιστορία, στην οποία το χελιδόνι της, την έπειρε και επέστρεφαν μαζί στην Αίγυπτο.

Στην Αθήνα δεν έχει τα ίδια φαγητά, ούτε τις μυρωδιές που της άρεσαν. Όταν ο μπαμπάς της βρήκε δουλειά, γυρνούσε σπίτι πολύ αργά. Έμενε στο σπίτι μόνη της, με τη μάνα της, σ' αυτή την άγνωστη πόλη.

Στο σχολείο τα παιδιά την παίρνουν και είναι πολύ ευτυχισμένη. Όμως μερικοί την κοροϊδεύουν και νιώθει άσχημα.

Επειδή είναι η καλύτερη στο σχολείο και διηγείται αισθηματικές ιστορίες, της είπαν να γράψει μια ιστορία που ονειρευόταν. Για το χελιδόνι με το άσπρο φτερό, για την Αίγυπτο κ.α.

Αργότερα, η Φαουζέγια, ανακάλυψε ότι, στο σπέναντι μπαλκόνι υπάρχει μια φωλιά που είναι το χελιδόνι της και το έδωσε στις φίλες της!

Στο τέλος, η Φαουζέγια έμαθε να γράφει τα Ελληνικά τόσο καλά όπως και τα Αιγυπτιακά και όλοι την αγαπούσαν!

Αντώνης Μαραγκός
Μαθητής της Στ' τάξης του Δημοτικού.